

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΗ ΓΙΑ ΝΑ ΧΩΡΕΣΕΙ ΤΗΝ ΟΡΓΗ ΜΑΣ

Έχει ήδη περάσει σχεδόν ένας χρόνος από την υπογραφή του μνημονίου από το ελληνικό κράτος και την έλευση του ΔΝΤ. Ιδιαίτερα τον τελευταίο καιρό ο δημόσιος λόγος έχει “εμπλουτιστεί” με ένα λεξιλόγιο που περιλαμβάνει όρους όπως αναδιάρθρωση, επιμήκυνση χρέους, spreads, fast track, επέκταση του μνημονίου κ.α. Εμείς όμως δεν θα μιλήσουμε για αυτά, γιατί για μας η καπιταλιστική βαρβαρότητα δεν ξεκίνησε με το μνημόνιο και ούτε θα τελειώσει με αυτό.

Οι θεσμοί πολιτικής και κοινωνικής διαμεσολάβησης ουσιαστικά επιτελούν τον ίδιο ρόλο που επιτελούσαν και “προ κρίσης”, την οικοδόμηση της κοινωνικής συναίνεσης. Τα κόμματα εξουσίας στήριξαν την ύπαρξη και την αναπαραγωγή τους πάνω στις πελατειακές σχέσεις. Ένα διαρκές πάρε-δώσε που περιελάμβανε μια θεσούλα στο δημόσιο, με αντάλλαγμα μια ψήφο στις εκλογές. Ο θεσμικός συνδικαλισμός (ΓΣΕΕ, εργοδοτικά σωματεία) λειτουργώντας μέσα στο πλαίσιο της αστικής δημοκρατίας και σε πλήρη συσχέτιση με την κάθετη ιεραρχική κομματική λογική ποτέ δεν έχανε ευκαιρία να κάτσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με τα αφεντικά, για να διασφαλιστούν οι όροι εκμετάλλευσης των εργαζομένων. Ας μην ξεχνάμε ότι πολύ καιρό πριν το μνημόνιο η ΓΣΕΕ είχε υπογράψει αυξήσεις της τάξης του 1 ευρώ μιλώντας εκ των υστέρων για νίκη των εργαζομένων μετά από “σκληρές διαπραγματεύσεις”. Η καθεστωτική αριστερά όλα αυτά τα χρόνια της μεταπολίτευσης προσπάθησε να διατηρήσει το κομμάτι τις εξουσιαστικής “πίτας” που της αναλογεί είτε δίνοντας εκέγγυα τήρησης της αστικής νομιμότητας, είτε διαβρώνοντας τα κοινωνικά κινήματα με τις λογικές της πρωτοπορίας, της ιεραρχίας και της διαμεσολάβησης, σέρνοντας την αντίσταση από το πεδίο του δρόμου και της κοινωνικής ζωής, στα τραπέζια του “διαλόγου”. Το παιχνίδι της κοινωνικής συναίνεσης δεν θα μπορούσε να μην παίζεται και από τα ΜΜΕ που ασκούν προπαγάνδα για λογαριασμό των κυρίαρχων. Σε μια έννομη κοινωνία το σωστό και το αποδεκτό είναι αυτό που θα παρουσιαστεί στα τηλεπαράθυρα. Ό,τι αγώνας ξεσπά με διαφορετικές δυναμικές, αν δεν τα βρει απέναντι του, βρίσκει τα ΜΜΕ σε μια προσπάθεια διαστρέβλωσης και πετσοκόμματος του, προσπαθώντας εν τέλει να τον περιορίσουν. Όπως έχει ειπωθεί όμως η επανάσταση δεν θα παίζει στα δελτία των 8.

Μέσα στη συνθήκη της κρίσης όμως έχουν δημιουργηθεί ρήγματα στη κοινωνική συναίνεση και γίνεται πιο εμφανές ότι η όλο και περισσότερο διογκούμενη κοινωνική οργή δεν μπορεί να χωρέσει στα πλαίσια που θέτει η δημοκρατία. Τώρα που το κράτος δεν δύναται να μοιράζει θεσούλες και λεφτάκια δεξιά και αριστερά, έχει διαρραγεί η πελατειακή σχέση και οι ψευδαισθήσεις περί συμμετοχικότητας και κοινωνικού κράτους γκρεμίζονται σιγά σιγά. Αυτή την αδυναμία πολιτικής διαχείρισης της κοινωνικής αγανάκτησης έρχεται να υποκαταστήσει ο θεσμιζόμενος συνδικαλισμός με αραιές μονοήμερες απεργίες, αγωνιστικές φωτοβολίδες οι οποίες λειτουργούν σαν βαλβίδα αποσυμπίεσης, καθώς επίσης με τον έλεγχο πολλών σωματίων και την έγκριση νέων εργοδοτικών. Για μας αυτή ακριβώς η διάχυτη οργή όσο δεν βρίσκει ουσιαστική διέξοδο θα συνεχίσει να εκτονώνεται μέχρι να αδρανοποιηθεί πλήρως.

Για να τελειώνουμε με τα παραμύθια και τα κούφια λόγια της κυριαρχίας, για μας, κρίση είναι ο ίδιος ο καπιταλισμός και η γενικευμένη κοινωνική απάθεια, η εξατομίκευση, το “όλοι εναντίον όλων” και ο κοινωνικός κανιβαλισμός, η εσωτερίκευση των ιεραρχημένων προτύπων και οι προκατασκευασμένοι κοινωνικοί ρόλοι. Μέσα από τη καθημερινή μας δράση θέλουμε να χτίσουμε κοινότητες αγώνα που να προωθούν τις αξίες της αντίστασης της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης. Προτάσσουμε την συλλογικοποίηση της καθημερινότητας μας με καταλήψεις δημοσίων χώρων, συλλογικές κουζίνες, την ουσιαστική επικοινωνία και από κοινού αντιμετώπιση των κοινών αναγκών στις γειτονιές, στις πλατείες, στα σχολεία. Να ξεμπερδεύουμε με την ανάθεση του αγώνα στα χέρια των λακέδων των αφεντικών και να τον κάνουμε κτήμα και προϊόν της δικής μας βούλησης, αυτοοργανώνοντας τις αντιστάσεις μας στους χώρους εργασίας. Με συνείδηση της ταξικής μας θέσης, να απεμπολήσουμε κάθε έννοια πειθάρχησης σε θεσμούς και επιταγές που δημιουργήθηκαν από την κυριαρχία με σκοπό την ρύθμιση κάθε πτυχής των ζωών μας. Να επιτεθούμε σε ό,τι μας καταστρέφει και μας ορίζει. Να ισοπεδώσουμε κάθε έννοια εθνικής ενότητας και κάθε απόπειρα των από πάνω να μας πείσουν ότι μοιραζόμαστε κοινά συμφέροντα μαζί τους. Να ξεριζώσουμε κάθε εθνικιστική αντίληψη που τοποθετεί τον εχθρό στο πρόσωπο των ταξικών μας αδερφών, των μεταναστών. Στεκόμαστε δίπλα σε κάθε καταπιεσμένο-η αυτής της κοινωνίας. Βρισκόμαστε δίπλα σε κάθε φυλακισμένο-η αγωνιστή-ρια που η εξουσία έχει κλειδαμπαρώσει στα μπουντρούμια της για τη δράση τους.

Όπου υπάρχουν έστω και ψήγματα όξυνσης του ταξικού-κοινωνικού πολέμου εμείς θα είμαστε εκεί αναζητώντας της δυναμικές εκείνες που θα μετουσιωθούν στον αφανισμό της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, με το νου μας στο πέρασμα σε μια ελεύθερη αταξική κοινωνία

**ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΕΙΛΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟΝΤΟΥΛΑΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.**

Συλλογικό εγχείρημα Λόγου και δράσης “Πέρασμα”
από το κατελημμένο Μαραγκοπούλειο
Γούναρη 102

